

tidspunktet svarer til de generelle regler i 1908-loven om forældelse af skatte- og afgiftskrav.

Det har været overvejet, om der i stedet kunne indføres en forsikringsordning for værkerne til dækning af afgifter i forbindelse med vandspild. En forsikring mod betaling af afgifter ved vandspild vil imidlertid blive meget dyr, og den høje pris skyldes først og fremmest skatter og afgifter samt det faktum, at den forsikrede genstand er vandspild som følge af ledningsbrud i den del af vandinstallationerne, som forbruger og altså ikke vandværket er ansvarlig for. Forsikringsbranchen har beregnet, at de samlede forsikringsudgifter i givet fald årligt langt vil overstige, hvad der på noget tidspunkt kan blive tale om at eftergive. Heller ikke en forsikringsordning vil have den ønskede effekt over for de ramte borgere, medmindre den gøres obligatorisk og altså bliver fastsat ved lov. Det vil kun i begrænset omfang være muligt at tegne en privat forsikringsordning og den vil fortsat være dyr.

Det har tillige været vurderet, om den ønskede effekt kan opnås ved at sænke grænsen for hvor stor en andel af den samlede vandproduktion, som værkerne under alle omstændigheder skal afregne afgift i forhold til. Denne andel er i dag på 90 pct. Af incitamentsmæssige årsager finder Skatteministeriet det imidlertid ikke ønskværdig at ændre denne. En fastholdelse af 90-pct.-grænsen - også ved eftergivelse af vandregningen ved vandspild - betyder i øvrigt, at det almene vandværk - for hverken at kunne tabe eller vinde i forbindelse med en eftergivelse - ikke skal medregne den vandmængde, hvoraf afgiften eftergives, ved beregningen af, om grænsen på 90 pct. er overholdt. Forslaget lægger derfor op til, at et eftergivet vandspild ikke skal medregnes ved beregningen i forhold til 90-pct.-grænsen.

Endelig har det været vurderet, om en eventuel eftergivelsesregel også skulle omfatte den statslige spildevandsafgift. Spildevandsafgiften betales til statskassen af spildevandsanlægget, og altså ikke af den almene vandforsyning. Afgiften overvælttes på den enkelte forbruger gennem det kommunale vandafledningsbidrag. Det er derfor ikke fundet hensigtsmæssigt at etablere særskilt hjemmel til eftergivelse af spildevandsafgiften. Dette betyder imidlertid ikke, at forbrugeren, der opnår eftergivelse, skal betale spildevandsafgiften. Denne vil normalt blive eftergivet som en del af det kommunale vandafledningsbidrag. Allerede i dag er det almindeligt, at kommunerne eftergiver vandafledningsbidraget, blandt andet ud fra en betragtning om, at vandspildet som regel ikke belaster spildevandsanlæggene, men i stedet siver ned i grund-

vandet eller udledes på samme måde som regnvand. For så vidt angår de gamle sager har der Skatteministeriet bekendt kun været en enkelt sag, hvor kommunen ikke har villet eftergive det kommunale vandafledningsbidrag. Denne praksis med eftergivelse af vandafledningsbidraget forudsættes videreført.

Den foreslåede regel gælder kun for aftagere af vand fra almene vandforsyningsanlæg, således som disse defineres i vandforsyningslovens § 3, stk. 3. Med den foreslåede formulering af vandafgiftslovens § 25, stk. 2 - 7 vil eftergivelse derfor ikke kunne ske i forhold til ejendomme, der forsynes med ledningsført vand fra private borer, selv om de pågældende er betalingspligtige efter vandafgiftslovens § 2, stk. 2. Dette er ikke fundet nødvendigt, idet de pågældende betaler vandafgift ud fra et fast afgiftsgrundlag på 170 m³ om året. Derudover er vandafgiftslovens incitament til at sikre en kontinuerlig forbedring af vandforsyningssystemet fuldt bevaret for så vidt angår det fælles ledningsnet i et alment vandforsyningsanlæg, hvilket vil sige hoved-, forsynings- og stikledning. Eftergivelse kan således kun tillades, når vandspildet sker i eller efter jordledningen hos den enkelte forbruger. Hermed skabes der overensstemmelse mellem de vandinstallationer, hvori vandspild kan medføre eftergivelse, og de vandinstallationer, som den enkelte forbruger er ansvarlig for i medfør af vandforsyningslovens § 50.

1.2. Redaktionel ændring af § 14, stk. 3

Ved følgeloven til opkrævningsloven (lov nr. 951 af 20. december 1999) blev vandafgiftslovens daværende § 14, stk. 1 - 4 ophævet, hvorved stk. 5 - 7 blev stk. 1 - 3. Den nuværende § 14, stk. 3, der altså tidligere var stk. 7, indeholder en henvisning til den tidligere § 14, stk. 5, som altså nu er stk. 1. Med nærværende lovforslag bringes henvisningen i stk. 3 i overensstemmelse med placeringen af den lovtæst, der henviser til, i stk. 1.

2. Provenumæssige konsekvenser

Med dette forslag gives eftergivelse for afgift af ledningsført vand i forbindelse med vandspild. Eftergivelsen dækker kun den del af vandspildet, der ligger udover husstandens normalforbrug med et tillæg på 300 m³. Med forslaget gives tillige eftergivelse for vandafgiften med tilbagevirkende kraft for husstande, der har haft vandspild, som er opkrævet i perioden 1. januar 1996 og frem til lovens ikrafttræden.

Det skønnes, at lovforslaget vil betyde et proveutab på ca. 5-10 mill. kr. for gamle sager som følge af eftergivelse af vandafgiften og moms.